

*P*oruka subotne škole

Saveti za hrišćanski život II/2011

II tromesečje

2. april 2011.

1. PROUČAVANJE BIBLIJE I IZGRADNJA KARAKTERA

Nema čoveka, žene ili mlade osebe koji mogu postići duhovno savršenstvo bez proučavanja Božje reči. Tek kada marljivo i revno istražujemo Pismo prisvajamo Spasiteljev nalog: »Istražujte Pisma, jer vi mislite da u njima imate život večni; i baš ona svedoče za mene.« – Jov. 5,39. Ovo istraživanje Pisma daje mogućnost istraživaču da sagleda svoj božanski Uzor, o kome svedoče sveta Pisma. Uzor se mora marljivo i iskreno istraživati da bi se prihvatio za ugled. Kada se čovek upozna sa životom, istorijom svoga Spasitelja, tada upoznaje mane u svom karakteru; njegova otuđenost od Hrista postaje tako velika, da mu je nemoguće da bude Hristov sledbenik sve dok se u njemu ne dogodi promena života. Takav će nastaviti da proučava Pisma, jer će ga vući želja da se ugleda na svoj veliki Primer, prihvatajući njegov duh i njegov život. I što jače sagledava Hrista, on će tako doživeti svoje preobraženje. Pismo kaže: »Gledajući na Isusa, Načelnika i Svršitelja vere.« – Jevrejima 12,2.

Božja reč, koja je neposredno izgovorena ljudskom srcu, ima silnu moć da prožme celog čoveka. Ali oni koji se nemarno ponesu prema Božjoj Reči, biće gotovi da odbace i svaki Božji savet. Tada dolazi do kvarenja samoga čoveka, jer njegove reči i dela bivaju na sramotu istini. Apostol nam je napisao ove reči: »Sve je pismo

od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi da bude savršen čovek Božji, za svako dobro delo pripravljen. (2.Timotiju 3:16,17) Stari prorok je rekao: »Zapali se srce moje u meni, u mislima mojim razgore se oganj...« - Ps. 39,3. Original kaže: »Dok se ja udubih u svoje misli, vatra se zapali u mom srcu.« Ako hrišćanin marljivo istražuje Sveto pismo, njegovo će srce goreti sve jače, te će zapaliti i druga srca. Nada takvog hrišćanina će svetleti sve jače, jer će biti zapaljena skupocenim obećanjima, koja su prosuta po Bibliji kao skupoceni biseri. Proučavamo li istoriju svetih patrijaraha, proroka i ljudi koji su ljubili Boga, bojali ga se i živeli u svetoj zajednici sa Njim, naša će srca goreti u nama istim Duhom koji je oživljavao ove heroje vere. Razmišljamo li o vrlinama i poštenju ovih ljudi iz starih vremena, naša će srca zapaliti isti Duh Božji, koji je goreo u njima, i naša će srca tada goreti vatrom ljubavi i svete revnosti, te ćemo i mi postati ono što su oni bili.

9. april 2011.

2. RAZUMEVANJE BIBLIJE I IZGRADNJA KARAKTERA

Biblija je pisana za proste ljude isto tako kao i za školovane, i svi je mogu lako razumeti. Velike istine koje pokazuju na našu dužnost prema našim bližnjima i prema Gospodu, jasno su napisane. A oni koji ljube istinu nikada neće pogrešiti. Božji put nije nesiguran, niti nas je doveo do raskršća sa koga ne znamo kuda ćemo dalje. Istina je naš Vodič. Ona nam je kao stub od oblaka danju i kao stub od ognja noću.

Mnoga protivrečna shvatanja o naukama Svetog pisma nisu plod nejasnoće ove knjige, već slepoće i predrasude nekih njenih tumača. Ljudima su neugodna jasna načela Svetog pisma zato što se čvrsto drže svojih izopačenih shvatanja. Pozivajući se oholo na svoje umne uspehe, oni ne vide jednostavnost istine. Oni ostavljaju izvore žive vode, i kopaju sebi isprovaljivane izvore svojih zabluda. – (E. Vajt Review and Herald, jan. 27, 1885.)

U proučavanju Svetog pisma ne pokušavajte da njegova učenja tumačite prema svojim unapred izgrađenim shvatanjima, već pristupajte kao učenik koji želi da poznaje osnovna načela Hristove vere. Pristupajte ka Božjoj Reči sa iskrenom željom i toplom molitvom da vam Bog pomogne da shvatite istinu sa onim srcem s kakvim je Natanailo pristupio kad je zaželeo da upozna svoga Gospoda. Bog će dati potrebno videlo svakom iskrenom istraživaču istine, kakvo je dao Natanailu.

Načela istine, utisnuta u ljudska srca, zapovest po zapovest, pravilo po pravilo (Isaija 28,10), dovešće do ispravnih postupaka. Biblija sadrži prodorna načela, koja je Bog tamo zapisao, koja će davati uputstva ljudima, ženama, mladima i deci u njihovom životu borbe za carstvo nebesko. Spasitelj se molio za svoje: »Posveti ih istinom, tvoja je Reč istina.« – Jov. 17,17.

Mnogo je srca u svetu, koja je Gospod dirnuo svojim Svetim Duhom. Čim Božja milost započne rad u duši, srce postaje ponizno i pokorno, i ono se više ne bori za prvenstvo. Oholost ga ostavlja. Srce se ispunjava osećanjem ljubavi Hristove, koja je Hrista stavila na krst, da to srce više ne želi da se veliča. Obraćeno srce shvata da je Spasitelj sveta postradao i živeo tako ponizno, da se ono odlučuje da ide njegovim stopama. U takvom se srcu rađa duh misionstva. Hodajući ponizno i pažljivo, u skladu sa verom, ono ne može ostati mirno dok ne pokuša da dovede Hristu neku dušu. Takvo srce želi da svi znaju o Hristovoj dragocenoj ljubavi.

16. april 2011.

3. VERNI SVOJIM KORENIMA

Pre mnogo godina crkva je, kao Isus, bila Božji izaslanik koji je trebalo da izazove revolucionarnu promenu u manje - više stacionom društvu. I Hrišćanska adventistička crkva sedmoga dana započela je na isti način, zato su pioniri sebe smatrali pokretom, a ne samo još jednom crkvom. Nažalost, hrišćanske crkve danas, uopšteno

govoreći, konzervativne su po prirodi i nespremlne da se menjaju u svetu koji iz dana u dan nije isti. Da li je Adventistička crkva drugačija? Mora da bude. Možda smo postali samo institucija i nismo slični dinamičnom pokretu kakav smo bili na početku, ali ovo su vremena neuporedivih promena i neslućenih mogućnosti. Novi milenijum traži obnovljenu crkvu. To znači crkvu koja je spremna da ide putem krsta - putem samoodricanja. To je bio način pionira. Ono što je Isus jednom rekao o preživljavanju pojedinih hrišćana takođe može da se primeni i na crkvu, a to je da ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, ono jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi, i koji čuva dušu svoju, izgubiće je; a koji izgubi dušu svoju mene radi, naći će je. Da li razumete o čemu se govori? Crkva koja je zainteresovana samo za samoočuvanje nigde ne ide. Ali, preživeće i rašće crkva koja daje sve, čak i sebe, radi potreba drugih. Nema nikakvih sumnji da će crkva da preživi. Isus je dao svoj sopstveni život, kao zrno pšenice koje je bačeno u zemlju i koje je umrlo. Žetva će biti ogromna samo zbog te žrtve. Isto tako biće žetve i zbog bezbrojnih hrišćana i mnogih organizacija koje su tokom vekova sledile Njegov primer. Da, crkva ima budućnosti. Ali ne radi se o tome! Pitanje je: da li tvoja crkva ima budućnosti? Iskreno govoreći, koliko ste zadovoljni sa svojom sadašnjom crkvom? Ili pripadate rastućem broju adventista koji osećaju da, iako pripadaju divnoj, svetskoj porodici, i dalje moraju da rastu? Da li verujete da će nam održavanje trenutnog stanja pomoći da uspešno dočekamo drugi Isusov dolazak, ili delite ubedenje da je vreme za promene? Ne promene svega, naravno, jer neke stvari su nepromenljive. Ko može da promeni večno Jevanđelje? Ne, jednostavno govorimo o promenama koje tvoja crkva može da izabere da načini kao rezultat vođstva Duha koji vas vodi od stanja u kojem se sada nalazite do mesta na kojem Bog želi da budete u budućnosti. Verujem da postoji potreba za takvom promenom. Želim da spomenem određena područja crkvenog života na koja, s vremena na vreme, treba da se obrati pažnja i uz molitvu i ozbiljnost da se postave neka od sledećih pitanja:

- da li moja crkva uspešno komunicira sa svetom 21. veka?
- do koje mere možemo da se uporedimo sa novozavetnim modelom crkve?

- da li radimo, svedočimo, služimo i rastemo zajedno u skladu sa nadahnutim vođstvom ili je potrebno da promenimo pravac kako bismo ostali verni onome što nam je Bog već rekao?
- da li je potrebno da nastavimo da radimo sve ono što radimo? Ako je odgovor potvrđan, da li možemo to da radimo bolje nego do sada?
- da li smo dobri pristavi sredstava koje nam je Bog dao da u njih ulažemo i da se za njih brinemo?
- da li je moguće da Bog pokušava nešto da nam kaže, ali mi ne slušamo jer smo previše zauzeti onim što smo uvek radili?

Treba da budemo onakva crkva kakvu Bog želi da ima, da radimo ono što On želi da radimo i da to radimo na Njegov način. Samo pod tim uslovima naša crkva ima budućnost i Delo Božje može da se završi.

23. april 2011.

4. UČENIK I UČITELJ

Da li ste ikada imali osećaj da ne znate baš mnogo o sebi i svetu u kome živite, a ni o Bogu i kako On deluje? Da li se ikada osećate kao da se vrtite u krugu, umesto da vaš život stvarno ide u nekom pravcu? Ili još gore, da idete unazad umesto unapred, nadole umesto nagore? Da, bez obzira na sve vaše napore, niste baš najbolji primer uspešnog hrišćanskog života? Ipak, bez obzira na sve, vi ne odustajete, nastavljate da sledite Isusa, želite da učite od Njega. Želite li da rastete? Dobro došli u klub! Kvalifikovali ste se kao učenik.

Crkva će biti otvorena prema novim idejama, obnovljenju i promenama u crkvenom životu samo ako je usmerena prema trajnoj promeni i rastu. Možda je jedan od razloga zašto je crkva kao celina toliko konzervativna to što je mnogim hrišćanima mnogo udobnije nego što bi trebalo da bude tu gde se nalaze. Ali ako je prvi cilj hrišćanske poruke da onima koji ne veruju dobra vest o oprostjenju i

miru sa Bogom bude ugodna, drugi cilj bi trebalo da bude da vernici osećaju neudobnost i izazov za stalni rast i promenu.

To je poznata tema u Novom zavetu. Na primer, apostol Petar počinje svoje drugo pismo ohrabrujući nas da razvijamo jednu vrlinu za drugom, a završava pozivom da nastavimo da rastemo u milosti i znanju. Pavle koristi jače reči: »bori se«, »muči se«, »još više i više«, u rastu ka sličnosti sa Bogom. Što se tiče duhovnih darova koje nam je Bog dao za službu, treba da se »staramo« da postignemo najbolje darove, dok razvijamo darove koje već imamo tako da se »napredak pokaže u svemu«.

Kada je Isus naložio svojim učenicima da idu i stiču učenike, kome je On govorio i šta je ustvari govorio? Sećate li se okruženja? Prošlo je samo četrdeset dana posle vaskrsenja i bilo je vreme da se On vrati na nebo. On je bio spreman da ide, ali šta je sa Njegovim sledbenicima? Da li su oni bili spremni za ono što ih je čekalo? Sumnjam u to. Matej kaže: »A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus. I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše. I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka.« Mat. 28,16-20.

Jedanaestorica učenika nisu bili jedini prisutni na tom sastanku. »Nalog je dat dvanaestorici kada se Hristos sastao sa njima u gornjoj sobi, ali ga je sada trebalo preneti jednom većem broju. Svi vernici do kojih je dopro poziv sastali su se na jednom brdu u Galileji... U dogovoreno vreme okupilo se oko pet stotina vernika, u manjim grupama, na kosinama brda... Mnogi koji su bili prisutni nikada Ga ranije nisu videli« (E. G. Vajt, Cežnja vekova, str. 706, 707.)

Prema tome, nalog jevanđelja izrečen je ne samo izabranoj nekolicini, već svim vernicima, uključujući i one koji su sumnjali. Bez obzira da li su bili među jedanaestoricom ili vernicima iz mnoštva, jedno im je bilo zajedničko - svi su bili obični ljudi. Intervju uživo u Večernjem dnevniku otkrio bi da svi, bez izuzetka, sebe vide kao nepripremljene i neobučene da rade ono što Isus traži od njih. U najboljem slučaju, videli bi sebe kao učenike. Tako ih je i Isus video. Ali to nije bilo važno, jer oni i jesu bili učenici.

Učenik je šegrt, neko ko uči tako što sledi i posmatra učitelja, a zatim radi ono što je video da učitelj radi. Čak i danas, posebno kad govorimo o zanatima, novi zaposleni ugovorom postaju šegrti, a učenje ponekad traje i do pet godina. Tek nakon toga smatraju se dovoljno obučenima da preuzmu odgovornost i sami rade posao bez nadgledanja. Učenje nije samo hrišćanski pojam. Ono što je jedinstveno u hrišćanskom učenju je to što je ono doživotno. Biti hrišćanin uključuje doživotno učenje, predanost životnom učenju, razvijanju i rastu. Ono počinje onog trenutka kada smo izabrali Isusa za svog životnog Učitelja, a nikada se ne završava.

Nalog jevanđelja nalaže pronalaženje ljudi koji su spremni da uče od Isusa. Ne govori se o ljudima koji već sve znaju i imaju, već o ljudima koji sebe smatraju početnicima. A ko treba da ih pronalazi? Kao što smo već videli, to je zadatak onih koji su već započeli sopstveno učenje. Učenici treba da pronalaze učenike.

Ohrabrujuće je znati da »što se više približavate Isusu, to grešnije izgledate u svojim očima; jer će vaša vizija postajati sve jasnija, a vaše nesavršenosti videće se u širokom i jasnom kontrastu sa Njegovom savršenom prirodom. To je dokaz da su sotonine obmane izgubile svoju moć; da te živi uticaj Božjeg Duha podiže.« E. G. White, Steps to Christ, p. 64.

Nemojmo čekati da postanemo savršeno dobri radnici da bismo nešto uradili za druge. Savršeni upravo i postajemo kroz rad za potrebe drugih i stalnu, čak doživotnu vežbu. Dozvolimo Bogu da nas upotrebi da donese blagoslov drugima.

30. april 2011.

5. VREDNOSTI ISTINE

Sa evanđeoske tačke gledišta, važno je da zapazimo da su crkve koje ostavljaju najveći uticaj na svoje društvo one crkve koje naglašavaju hrišćanske vrednosti koliko i hrišćansku doktrinu. Kristijan Švarc je u svojoj sveobuhvatnoj anketi otkrio da sve crkve koje rastu

imaju osam zajedničkih karakteristika ili vrednosti, bez obzira na doktrinarne ili kulturološke razlike. Drugim rečima, bilo da se radi o protestantskim, katoličkim, karizmatičkim ili konzervativnim crkvama, u zemljama u razvoju ili u razvijenim zemljama, crkve rastu ako imaju osam ključnih karakteristika.

Nije nikakvo čudo što su adventisti ozbiljno shvatili Švarcov rad. Četvrti i najveći godišnji samit o organizovanju crkava "Seme", koji organizuje Institut za evangelizam pri Severno-američkoj diviziji, održan u junu 1999. godine, na Endrus univerzitetu, bio je u potpunosti zasnovan na razvijanju tih osam karakteristika u adventističkoj crkvi.

Ove crkve se trude da učine da stvarnost Božje istine bude na raspolaganju, kao i da ima praktičnog značenja ljudima koje On voli. Zato govorimo o vrednostima – o onome što je od suštinske važnosti u hrišćanskom životu i životu crkve, po Hristovom uzoru. Ukratko razmislite o ovih osam karakteristika koje Švarc navodi:

1. Sposobno vođstvo

Tamo gde je Luciferova ambicija da stekne moć za sebe i da postane sličan Bogu, Hristova ambicija je da osposobi druge da svi postanu ono što su stvoreni da budu. Pravo hrišćansko vođstvo, prema tome, treba da pomogne pojedinim hrišćanima da postignu svoj potencijal kao Hristovi propovednici. Ovo je sasvim različito od ideje da hrišćanske vođe koriste radnike laike da im pomognu da ispune svoje sopstvene ciljeve i vode svoju sopstvenu službu.

2. Laička služba orijentisana ka darovima

Ova vrednost kaže da vernici najbolje služe kada služe prema duhovnim darovima koje su dobili, a ne samo prema talentima koje imaju ili veštinama koje su razvili. Talenti i veštine korisni su u obavljanju zadataka, ali samo duhovni darovi mogu da dovedu do promene života. Ukoliko vođe crkve i odbori ovo ne shvate, oni su u opasnosti da, kada biraju vođe za službe u crkvi, stavljaju četvrtaste čepove u okrugle rupe. U praktičnom smislu to znači, na primer, da nema nikakvog smisla u određivanju nekoga da bude učitelj u subotnoj školi ako on nema duhovnog dara za to.

3. Strastvena duhovnost

Bog nas ne spasava samo iz osećanja dužnosti, već zato što se duboko brine za dobrobit svoje dece. On želi da izrazi tu zabrinutost kroz svoju crkvu. Prema tome, crkva »teško može da očekuje da doživi rast, sve dok njeni vernici ne nauče da žive svoju veru sa zaraznim oduševljenjem i da tu veru dele sa drugima.«

4. Funkcionalna struktura

Hristov život i Njegova smrt imali su mnogo više udela u promeni života i mirenju ljudi sa Bogom nego starozavetni ceremonijalni sistem koji je bio preteča Hrista. Iz tog razloga je ceremonijalni zakon ukinut na krstu. Isto tako, crkve moraju da prestanu da koriste programe koji su odavno zastareli i da razmontira odbore i odeljenja koji više ne služe svojoj prvobitnoj nameni. One moraju da preusmere način na koji koriste svoju energiju i pomoćna sredstva, kako bi prenele jevanđelje i služile društvu na najuspešnji i najefektniji način.

5. Nadahnutu bogoslužnja

Baš kao što radosno bogoslužjenje predstavlja atmosferu neba, tako će duh bogoslužjenja da prožima crkvu u kojoj vernici ne samo govore o Bogu, već Ga i doživljavaju. Takvo bogoslužjenje dobro govori o Njemu i čini da Njegovo obožavanje bude privlačno drugima.

6. Kompletne male grupe

Zanimljivo je da Švarc izdvaja jednu karakteristiku od ovih osam kao veoma važnu - »umnožavanje malih grupa«, i to ne bez razloga. Božja priroda je ljubav, jer On postoji od večnosti kroz intimnu zajednicu Trojstva. Na nivou ljudskog iskustva, On najbolje može da prenese svoju ljubav kroz male grupe ljudi čije jedinstvo odražava Njegovo i koji iskreno brinu jedni o drugima.

7. Evangelizam orijentisan ka potrebi

U celoj Bibliji, Bog je uvek Bog koji sreće svoj narod tamo gde se on nalazi, u trenutku kada se pojavi potreba. Hristos je prihvatio službu na isti način, pokazujući staranje u pristupanju različitim ljudima na

različite načine i ponašajući se prema njima kao prema pojedincima. On nije koristio jedan te isti pristup za sve ljude, tretirajući ih kao brojeve. Evanđelje danas dokazuje da je najuspješnije tamo gde je njegova namera da se obrati ljudskoj potrebi i da odgovori na pitanja koja ljudi postavljaju, umesto da dokazuje određene doktrine.

8. Odnosi puni ljubavi

Kao što Švarc zapaža, »nepritrivna, praktična ljubav ima božanski stvorenu magnetnu silu mnogo jaču od evanđeoskih programa koji skoro u potpunosti zavise od verbalne komunikacije.« Stvoreni po Božjem liku, ljudi su načinjeni za takve odnose. Bez njih oni nisu u potpunosti ljudi. Crkve u kojoj se takvi odnosi namerno ohrabruju i razvijaju kroz male grupe prirodno će biti privlačne i vernicima i nevernicima. Odnosi ljubavi više od bilo čega drugoga čine istinu stvarnom.

Prava crkva

Većina nas shvatila je da bilo koja tvrdnja da pripadamo prvoj crkvi mora da bude zasnovana na nečem mnogo većem od dokaza o članstvu - kršćeničke diplome. Isto tako, crkva ostatka mora da bude zasnovana na nečemu što je značajnije od istorije našeg pokreta. Crkva može da bude prava crkva samo ako ispunjava božansku svrhu i misiju zbog koje je i nastala, bez obzira na to šta za sebe tvrdi.

7. maj 2011.

6. DOBRA VEST, A NE LOŠA

Hrišćani i njihova poruka nisu uvek imali pozitivan ton, zato nije nikakvo čudo što adventisti nailaze na poteškoće. Ako su hrišćani uopšte poznati kao kvarioci raspoloženja, onda su adventisti poznati po onome što ne smeju da rade, ne mogu da rade ili ne treba da rade, ma kakav razlog da postoji za to. Ali, ako smo stvarno ozbiljni kada je u pitanju naša misija i ono što jesmo, potrebno je da se nekako pokaže istina. Potrebno je da razumemo, doživimo i podelimo sa

drugima da je naša poruka dobra a ne loša vest. Bog je znao da ćemo morati da pređemo težak put u objavljivanju poruke pa je možda zato učinio da Jovan vidi ona tri glasnika iz Otkrivenja koji nose »večno jevanđelje« da ga objave svima na Zemlji. Šta možemo da učinimo da se sa negativnog modaliteta prebacimo na pozitivan?

Hristocentrične subote

Najočiglednija istina o adventistima je da svetkuju subotu. Stavljajući po strani način na koji živimo svoj život tokom sedmice, činjenica je da naše svetkovanje subote može upečatljivije da stvori pozitivnu ili negativnu sliku Boga u ljudskom umu od bilo kog drugog našeg verovanja. Zato u našoj crkvi centar svakog bogoslužjenja mora da bude Isus. Da li treba da se popravimo u ovom području?

Ako nekolicinu adventista pitate zašto svetkuju subotu i zašto drugi treba to isto da čine, verovatno ćete dobiti jedan od sledećih odgovora:

- a) Zato što to kaže Biblija.
- b) To je uspomena na stvaranje.
- c) To je obaveza zapisana u deset zapovesti.
- d) To je ispit naše vernosti Bogu.
- e) Zato što je nedelja »žig zveri«.

Kada sam kroz anketu koju sam obavljao godinama pitao vernike da li smatraju da je svetkovanje subote obaveza, većina je odgovorila sa DA. Svi znamo da je subota mnogo više od toga, ali je i obaveza i prema tome ona nije uvek radosno, oslobađajuće, hristocentrično iskustvo kakvo treba da bude. A to je i utisak koji su naši prijatelji koji nisu adventisti stekli o nama, pa nas zato neki od njih nazivaju legalistima. Pošto subota ima centralnu važnost u našoj poruci i pošto je način na koji svetkujemo subotu javno pokazivanje šta dobra vest o Isusu znači nama, treba malo pažljivi je da proučimo kako je Isus razumeo i svetkovao subotu.

7. DAN PROSLAVLJANJA

Čini se kao da je subota za Isusa bila dan proslavljanja. Od Njegovе prve subotne propovedi do poslednjeg subotnog čuda, stalna poruka bila je: »Ima više dobrih vesti nego loših. Bog je živ, i On je tu da pomogne«; zato su Ga obični ljudi i voleli. Nažalost, nisu svi bili zadovoljni zbog te poruke, jer ona nije odgovarala njihovom tradicionalnom, donekle mazohističkom pogledu na subotu. Zato se Isus, iako Božji sin, oko pitanja svetkovanja subote suočio sa mnogo više sukoba i protivljenja nego oko bilo čega drugog. Subota obično nije bila srećan dan za obične ljude u Isusovo vreme. Stalno čitamo da su ljudi subotom bili ljuti, uznemireni, uplašeni i očajni. Živeli su u stalnom strahu da mogu nesvesno da prekrše jedno od hiljadu subotnih pravila. Pišući kao lekar, Luka je zabeležio da su mnogi bolesnici čekali da sunce u subotu zađe pre nego što potraže izlečenje od Isusa. Zašto? Zato što su se bojali onoga što bi moglo da im se dogodi ako subotom potraže izlečenje od Isusa. Tako su subote odlazile i dolazile. Bog je bio među svojim narodom; ovaj izvanredni Isus hodao je među običnim ljudima i ženama; ali te subote bile su dani žalosti umesto radosti, tame umesto svetlosti, usamljenosti umesto ljubavi, sukoba umesto proslavljanja. Kakva sramota! Nije namenjeno da bude tako. Isus je bio odlučan da to ispravi. On nije morao da radi to što je radio subotom. On nije uživao u sukobu i rado bi ga izbegao. Izgleda kao da je On namerno radio ono što je izazivalo protivljenje, jer je subotom izlečio dva puta više ljudi nego bilo kojim drugim danom. Očigledno je time hteo nešto da kaže - da je subota dar. Nikada nije trebalo da ona postane obaveza. Pomislite kako bi izgledala subota provedena sa Isusom. Zamislite prizore iz sledećih priča i shvatite principe koji su činili da Mu subota bude tako posebna:

Princip: *subota je stvorena za naše dobro (Marko 2,23-28).*

Pri zor: Isus i Njegovi učenici šetaju kroz žitno polje, idući na bogoslužje. Učenici su, verovatno, propustili doručak i bili gladni;

zato počinju da kidaju i jedu žito. Fariseji ih optužuju da su prekršili subotu. Isus smatra da između ovakve aktivnosti i svetkovanja subote nema nikakvog sukoba.

Primena: Subota je stvorena da ispuni naše potrebe. Mi nismo stvoreni da se uklopimo u subotu. Jedan od subotnih blagoslova je da, kad god je to moguće, treba unapred da se pripremimo za subotu kako bismo bili slobodni da se usmerimo na važnije stvari u životu, posebno na izgrađivanje odnosa sa Bogom i drugim ljudima. Subota mnogo više govori o Stvoritelju i Njegovoj porodici, a ne samo o stvaranju.

Princip: *Isus je Gospodar subote.*

Prizor: Isti kao i gore navedeni. Verske vođe sukobe se sa Isusom oko tumačenja zakona u vezi sa subotom. On tvrdi da je konačni autoritet o ovoj temi.

Pri mena: Srž subote je Isus, a ne hrana na vašem stolu, ili druga pravila i propisi. Njegova reč i Njegov primer treba da nam budu dovoljni.

Princip: *Dobra dela podudaraju se sa svetkovanjem subote (Matej 12,9-14; Marko 3,5).*

Prizor: Isus je izlečio oduzetog čoveka u crkvi (hramu), u subotu. Iste verske vođe koje su se sukobile sa Isusom u žitnom polju ponovo Ga izazivaju. Oni vide nesklad između pomaganja bližnjima i svetkovanja subote, a Isus vidi sklad.

Pri mena: Poštovanje zakona sastoji se od dobrih dela, a ne samo od uzdržavanja da činimo zlo. U pozitivnom smislu, dolazak subote može da označi povećanje mogućnosti da činimo dobra dela, kao što je to Isus učinio, i da subota na ovaj način donese posebne blagoslove. Sve što oplemenjuje naš stav prema životu, ili nam pomaže da potpunije živimo i dublje učestvujemo u životu bližnjih, sve što obnavlja ili poboljšava život deo je Božje namere za subotu. To je dan za proslavljanje života!

Princip: *Subota je dan oslobođanja*

(Luka 13,10-17).

Prizor: U prepunoj sinagogi Isus primećuje ženu koja osamnaest godina nije mogla uspravno da stoji zbog bolesti koju joj je zadao

sotona. Isus je izlečio zato što je bila subota, a ne usprkos tome, kao da je subota bila najbolji dan u sedmici da se to učini. Službenici u sinagogi bili su izvan sebe od besa, ali narod Ga je proslavljao.

Primena: Subota je mnogo više od proslavljanja stvaranja - ona je proslavljanje obnavljanja. Blagoslovena i posvećena od strane Hrista, subota je najprikladniji dan da svi ljudi i žene prime oslobođenje od onoga što ih vezuje.

Veoma je dobro da pročitamo sve priče o Hristovoj subotnoj službi, kako bismo stekli potpunu sliku o tome kako je On razumevao značenje i svrhu subote. Izgleda da je celokupna Njegova misija bila neraskidivo povezana sa Božjim darom spasenja i sa subotom.

21. maj 2011.

8. VOĐENJE LJUDI KA ISUSU.

Evangelizam - objavljivanje Dobre vesti - mora da se bavi dovođenjem ljudi ka Hristu kroz veru, a ne prihvatanjem sistema verovanja ili članstva crkve.

Nekadašnje generacije adventista možda su smatrale da je njihova osnovna misija da pozivaju hrišćane iz drugih crkava u njihovu, ali to sigurno više nije naša misija. U mnogim delovima sveta manje od 10 posto stanovništva ide u neku hrišćansku crkvu. Da li treba da zanemarimo ostalih devedeset posto, ili je odgovornost drugih crkava da obavljaju pravi evangelizam?

Naravno, istina je da ono što radimo nije evangelizam ako se Hristos ne nalazi na početku svega, u srži svega i na kraju svega. Nemojmo da se zavaravamo: veliko mnoštvo može da dolazi na naše sastanke - može da se održi mnogo krštenja i članstvo crkve može da raste, ali to samo po sebi nije dokaz uspešnog evangelizma. Naš nalog je da stvaramo učenike, potpuno predane Hristove sledbenike - ništa više, ništa manje. Kao što je On objasnio:

»I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne. Da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni: I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi. Isus mu reče:

»Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me.«

Slediti Njegov metod.

Očigledno je da nijedan drugi metod neće biti uspešan. Postoji samo jedan način.

»Samo primenom Hristove metode u pridobijanju ljudi može se postići pravi uspeh. Spasitelj se družio sa ljudima kao Onaj koji im želi sve najbolje. On im je iskazivao svoju naklonost i ljubav, pomagao im u njihovim potrebama i sticao njihovo poverenje. Zatim ih je pozivao: Hajdete za mnom.«

Ovaj metod začuđujuće je jednostavan! Toliko je jednostavan da smo često skloni da ga zanemarimo ili odbacimo. Evo nekih zapažanja koja mogu da budu važna:

a. Radi se o ljudima, a ne o tekstovima za dokazivanje. Čini se da su obični ljudi češće postavljali pitanje da li to uspeva nego da li je to istina. Bilo im je dosta stalnih sukoba među verskim vođama oko detalja koji su bili nevažni za njihov život. Isusova služba bila im je kao dah svežeg vazduha, jer su znali da je On više zainteresovan za njihove potrebe nego za dokazivanje nečega ili nadmoć u prepirkama.

b. To je način života. Očigledno je iz jevanđelja da evangelizam nije bio samo još jedan zadatak za Isusa, već sveobuhvatni cilj Njegovog života. Za Isusa traženje izgubljenih nije bio neki program ili događaj sa početkom i završetkom, već cilj za svih 365 dana u godini. Pomaganje, lečenje, poučavanje, propovedanje, pa čak i hranjenje - sve je bilo evangelizam za Isusa. On je uzimao evanđeoske prilike kako Mu ih je Proviđenje davalo, bez obzira da li se radilo o usamljenoj ženi kraj Jakovljevog studenca, o Nikodimovoj noćnoj poseti ili o gladnom mnoštvu. To znači da evangelizam u našoj crkvi ne sme da se ograniči samo na jedno odeljenje, već da će da bude deo svega što radimo.

c. Bilo je opušteno. Da li je Isus ikada bio pod stresom? Ako jeste, to nije imalo negativan uticaj na Njegovu službu. On je sigurno

osećao teret ogromne odgovornosti koja je ležala na Njemu, ali je ostao spokojan u svim prilikama, osim kada se suočio sa skandalom u hramu u kome su ljudi trgovali i menjali novac. Kako je On sa takvim spokojstvom rešavao pritiske u svom životu i radu? On je razumeo da je Njegovo delo najpre Očevo delo. Nadam se da ćemo svi mi naučiti da imamo isti stav prema evangelizmu, iz istog razloga. Isus je objasnio da »Sin ne može ništa činiti sam od sebe nego šta vidi da Otac čini; jer šta On čini ono i Sin čini onako.«

d. Bilo je usmereno. Najvažniji deo Hristove evanđeoske strategije bilo je obučavanje nekolicine da bi se došlo do mnoštva. Kao što smo videli, On nikada nije odlazio da održava isključivo »evangelizacije«. Jednostavno se susretao sa ljudima tamo gde su se oni nalazili, kako Ga je Otac vodio; najbolje je koristio prilike kako su nailazile, bez obzira da li su Njegovi slušaoci bili pojedinci ili mnoštvo.

e. Bilo je vizionarski. Još jedan razlog zašto je Isus bio tako neopterećen svojim poslom i zašto je mnogo vremena provodio sa svojih dvanaest učenika nalazi se u tome što je On gledao iza sadašnjosti u budućnost.

On nije video samo ono što jeste, već šta će biti, dok su naši evanđeoski napori u najvećem broju slučajeva usmereni ka kratkoročnoj koristi i brzim rezultatima. Ne zaboravimo: Crkva koja je odana Hristovim metodama je Crkva koja će završiti delo.

28. maj 2011.

9. STVARANJE BEZBEDNOG OKRUŽENJA

Zašto bi Sveti Duh u ljudima stvorio želju da posećuju svoju crkvu, ako ona nije bezbedno mesto? Ako će posetioci da budu zbunjeni, razočarani ili povređeni onim što čuju, vide ili osećaju u crkvi, zašto da ih Duh uopšte uputi na takvo mesto? Proučite dva primera koji objašnjavaju šta to znači. Ovi događaji su se stvarno odigrali u britanskim adventističkim crkvama i pokazuju šta sve

može da se dogodi ako crkve i pojedinci pravilno razumeju šta znači stvoriti bezbedno okruženje za svoje goste.

Situacija A

Jedna odlična evanđeoska serija održavala se u novosagrađenoj javnoj sali na popularnom mestu u gradu. Prisustvo prijatelja bilo je dobro i nivo interesovanja bio je visok. Evanđelista je upravo izneo biblijsko učenje o suboti i pozvao svoje slušaocce da dođu u mesnu crkvu i lično dožive subotno bogoslužje. Barem dvanaestak prijatelja došlo je na vreme za subotnu školu i sve je lepo teklo dok nije došlo vreme da se crkva podeli po razredima radi proučavanja biblijske pouke. Učitelj jednog razreda ustao je i odlučnim glasom izjavio: »Samo oni koji su proučavali pouku mogu da dođu u ovaj razred!« Ova izjava više je ličila na pretnju nego na poziv i nije bila nimalo slična toplom pozdravu koji je bio upućen svima na početku programa. Božjom milošću, dvoje ili troje prijatelja preživelo je ovu uvredu. Oni su kasnije postali vernici crkve. Ali ostale nikada više nismo videli. Da li su oni krivi zbog toga? Šta je moglo da se dogodi? Taj prekomerno revni učitelj i jedan ili dva člana njegovog razreda mogli su da budu u holu crkve pre bogoslužja, znajući da će verovatno doći ljudi koji nikada pre nisu bili u crkvi. Mogli su da budu spremni da ponude pomoć ili informacije, ako je to neophodno, jer to nije samo posao službenih redara. Odupirući se iskušenju da od njih traže da se upišu u knjigu gostiju, mogli su da se predstave - kao što to činite kada nekoga sretnete po prvi put - i da kažu ponešto o sebi. Mogli su, možda, da ponude da sede sa njima i da ih, kada dođe vreme za pouku, pozovu u svoj razred. Učitelj u razredu je, zatim, mogao da vodi proučavanje na nivou koji ne zahteva diplomu iz teologije, koristeći samo Bibliju, a ne pouku kao osnovu za razgovor. Posetioci bi stvarno mogli da steknu nova saznanja iz Pisma, vide kako njena učenja mogu da se primene na svakodnevni život, i dožive jedinstvenost hrišćanske zajednice vernika koji zajedno rastu oko Božje reči. Da su ovako bili dočekani, sigurno bi poželeli da se vrate i naredne sedmice.

Situacija B

Marija je po prvi put došla u crkvu jer ju je pozvala komšinica. Ali, došla je i zato što je bila zabrinuta. Bila je samohrana majka

desetogodišnje devojčice. Život joj je uvek bio prilično težak, ali ništa nije moglo da se uporedi sa ovim. Pre nekoliko nedelja serija ispitivanja potvrdila je da ima rak dojke. Kako će podneti terapiju? Da li će doživeti da gleda kako njena kćerka raste? Činilo joj se da je crkva dobro mesto na koje treba otići u ovakvim okolnostima. I u početku je bilo dobro. Čak je i njena kćerka uživala u crkvi i sklopila nova prijateljstva. Postojao je jedan veliki problem. Bila je to mala crkva u kojoj se činilo da svako zna sve o drugima, pa čak i malo više, ako znate na šta mislim. Ljudi su bili ljubazni jedni prema drugima, ali razgovor je bio izveštačen. Nekoliko sedmica nakon dolaska u crkvu, shvatila je da, iako zna određene stvari o nekim vernicima - čime se bave u životu, koliko dece imaju, gde provode godišnji odmor - ustvari ne poznaje nikoga od njih ništa više nego na početku. A što je još gore, činilo se da ni oni ne poznaju jedni druge. Onda je, jedne subote, u holu, posle bogoslužjenja, shvatila zašto je to tako. Slučajno je čula razgovor male grupe vernika koji su se skupili u jednom uglu. Bilo je to čisto ogovaranje drugih vernika koji nisu bili u grupi i nije bilo nimalo prijatno. U ovoj crkvi radila je čuvena vodenica ogovaranja. Ako hrišćani ovako govore jedni o drugima, šta li pričaju o njoj iza njenih leđa?

Marija je planirala da podeli svoje traume oko terapije i strah od budućnosti sa svojom komšinicom i sa još dve ili tri druge osobe i zamoli ih da se mole za nju. Ali je odlučila da to ne učini. Nekako nije više imala poverenja u njih. Nekoliko sedmica kasnije napustila je crkvu, da bi sama hodala svojom dolinom smrti.

Šta je moglo da se dogodi? Da je u ovoj crkvi postojala prava hrišćanska zajednica, u kojoj su poverenje i odgovornost sveti, da su oni koji su iznosili poverljive informacije iz crkvenog odbora vernicima koji nisu članovi odbora bili pozvani na odgovornost i da se prema ogovaranju postupalo kao prema zlu kakvo i jeste - Marija bi pronašla iskrenu zajednicu koja se stara i koja je njoj bila potrebna. Otkrila bi da su doline prilično naseljena mesta, čak i da ona možda nije jedina koja se suočava sa nesigurnom budućnošću. Tako bi, u otvorenom, poverljivom okruženju male grupe, pronašla svoju sigurnost. Verovatno bi, koraknuvši ka sigurnosti, predala i svoj život Hristu.

Bezbedno crkveno okruženje u kojem novi hrišćani mogu da načine prvih nekoliko koraka u svom novom životu, u kojem ljudi koji traže odgovore mogu da se osećaju kao kod kuće, ne stvara se samo od sebe. Potrebno je mnogo više od molitve, iako je molitva dobro mesto za početak. Ono zahteva vaspitanje ili ponovno vaspitanje vernika crkve i veliki osećaj samosvesnosti i odgovornosti. Za njega ljubav mora da se izbori sa legalističkim elementima i osuđivačkim stavovima. Ne možemo očekivati da novi obraćenici najpre trče, pa tek onda prohodaju. Mladi moraju da budu u stanju da razgovaraju o bolnom duhovnom odrastanju, čak iako se većina svetaca među vernicima zbog toga oseća neugodno. Njihov osećaj bezbednosti i sigurnosti u crkvi mnogo je važniji od našeg komfora.

4. jun 2011.

10. HRISTOS U SREDIŠTU VERE

Ne tako davno, u jednom malom gradu živeo je jedan bogati, ljubazni i velikodušni gospodin (koga ćemo nazvati gospo din V, zbog velikodušnosti). Gospodina V poznavali su i voleli svi zbog svega što je radio i davao da bi grad bio prekrasno i bezbedno mesto za život. Stanovnici su mu toliko mnogo dugovali - dečji prostor za igru u parku, novo krilo bolnice, naučnu laboratoriju u školi, dnevni centar za stare, i još mnogo toga - da su odlučili da izraze svoju zahvalnost tako što će da pripreme proslavu za ceo grad. Ulice i zgrade bile su ukrašene, bila je pripremljena posebna hrana, angažovani su zabavljači, a ljubazni gospodin V bio je pozvan da bude počasni gost. Proslava je bila veoma uspešna. Svi su otišli kući umorni, ali srećni. Ovakav način izražavanja zahvalnosti učinio je da se ljudi osećaju još bolje nego što su očekivali. Što se tiče gospodina V, on je mislio da je najsrećniji čovek na svetu. Proslava je bila tako uspešna da je ponovljena i naredne godine, a bila je još bolja od prethodne. Ponovo je gospodin V bio u centru pažnje, ponovo je događaj zblizio ljude i učinio da se ponose svojom zajednicom. Postepeno, bez ikakve namere sa ičije strane,

proslave u čast gospodina V postale su godišnji događaj. Svake godine posebni dan se proslavljao, a događaj je, iz godine u godinu, bivao sve veći i bolji od prethodnih. Onda se jedne godine dogodilo nešto nezamislivo. Proslava je skoro bila završena; hrana je bila potrošena i bilo je vreme za govore zahvalnosti, kada je jedan od organizatora, sasvim slučajno, upitao kako je sada već stari gospodin V. Ispostavilo se da ga niko nije video. To nije bilo nikakvo čudo jer je gospođin V bio kod kuće, dremao je u svojoj fotelji pored kamina, potpuno nesvestan onoga što se događalo. Teško da možete da ga okrivite. Svake godine su se planovi o proslavi čuvali u tajnosti do zadnjeg časa, što ni te godine nije bio izuzetak. Ali, kada je došao poslednji čas, oni su potpuno zaboravili da ga pozovu! Tako je narod proslavljao, mada je nedostajao pravi razlog za proslavu. Takve stvari nikada ne bi trebalo da se dogode, ali ponekad se događaju, čak i najboljima među nama. U slučaju da mislite da nikada ne biste mogli da budete krivi za takvu omašku, slika najozbiljnije omaške opisana je u Svetom pismu, posebno za vas i za mene - ovu generaciju. Govornik je sam Isus i On poziva hrišćane koji tvrde da su deo Njegove crkve poslednjeg vremena: »Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.«

Zapanjujuće, zar ne? Isus ustvari stoji pred svojim sopstvenim vratima. To su Njegova vrata jer, u terminima Svetog pisma, On je venčan sa osobom koja je unutra, bez obzira da li se radi o pojedinom hrišćaninu ili o crkvi kao celini. Upućena crkvi u Laodikeji, ova poruka je namenjena onima koji su nekada imali, ili su mislili da imaju, posebnu zajednicu sa Njim. Ali nešto nije u redu. Iako se još nisu razveli, muž (Hristos) i žena (crkva ili hrišćanin) žive odvojenim životom i Isus je došao da moli za pomirenje. Ne zbog toga što je On uzrok problema - ženina ljubav postala je mlaka. Zato Isus kuca na vrata srca. On bi mogao silom da uđe ako to želi, ali On nije takav. Ova vrata moraju da se otvore iznutra. Šta se ovde stvarno događa? Možda je to nelogično, ali evo hrišćanina koji živi bez Hrista. Evo crkve koja peva, moli se i sluša propovedi - a Boga ostavlja sa spoljašnje strane vrata. Pored činjenice da je ulaz zarastao u korov, pošto je prošlo mnogo vremena od kada su vrata poslednji put otvorena, hrišćanin izgleda kao hrišćanin i crkva izgleda kao crkva. Unutra se odvija

proslava, ali nedostaje Onaj kome je proslava namenjena. Ovo je svetovni hrišćanin i ona svetovna crkva. Oni veruju da Bog postoji i svake sedmice proslavljaju život, smrt i vaskrsenje Isusa Hrista. Ali zaboravljeno je Isusovo živo prisustvo; tako su proslave hrišćanskog načina života i bogoslužjenja samo formalnost. Setite se, možda smo vi i ja i naša sadašnja crkva opisani u ovoj slici. Mi možda živimo svojim hrišćanskim životom, radimo ono što smo oduvek radili, iz sedmice u sedmicu, iz subote u subotu, ali smo potpuno van dodira sa Isusom i sa stvarnim svetom kome nas je On poslao da služimo. Najgore od svega je što možda uopšte ne shvatamo da postoji problem.

Hrišćanstvo govori o Hristu. On je srž tematike. Ako on nije centar svega, crkva je prividna, prazna ljuska. Ukoliko ne služimo sa svesnim osećajem o Njegovoj prisutnosti među nama, mi ne služimo na ispravan način. Ukoliko nam svaka od dvadeset i osam osnovnih doktrina ne pomaže da negujemo naš odnos sa Njim, ona nema značenja. Ukoliko oni kojima služimo, hrišćani i nehrišćani, ne osećaju božansko-ljudski Isusov dodir u njihovom životu, mi gubimo vreme radeći prividno. Gospodnji posao. Moja crkva mora da bude centrirana na Hristu, iznad svega ostalog, inače nije Hristova Crkva!

11. jun 2011.

11. PROTIVITE SE SOTONI

»Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečjega; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti.« (1. Korinćanima 10,13)

Hoće li se čovek uhvatiti za božansku silu i odlučno i istrajno se usprotiviti Sotoni, kao što mu je Hristos pružio primer kada se sukobio s neprijateljem u pustinji kušanja? Bog ne može da izbavi čoveka protiv njegove volje, da ga uprkos njegovoj volji istrgne iz zamki Sotoninih smicalica. Čovek mora da deluje svojom ljudskom snagom, uz pomoć Hristove božanske sile, da bi se odupro i pobedio po svaku cenu. Ukratko, čovek mora da pobedi onako kako je Hristos pobedio. I tada, pobedom koju je imao prednost da postigne

u Isusovo svemoguće ime, može da postane naslednik Božji i sunaslednik sa Isusom Hristom. To se ne bi moglo dogoditi kada bi Hristos sam obavio celokupno delo pobede. Čovek mora da obavi svoj deo; on mora i sam da postane pobednik snagom i blagodaću koje će dobiti od Hrista. Čovek mora da postane Hristov saradnik u delu pobede! (4T 32. 33)

Žrtve loših navika moraju shvatiti potrebu da se sami potruže da sebi pomognu. Drugi mogu preduzimati najozbiljnije napore da ih podignu, Božja blagodat može biti obilno i besplatno ponuđena, Hristos može da ih zastupa, Njegovi anđeli mogu da im služe, ali sve će to biti uzalud ukoliko oni sami ne ustanu i ne počnu da vode bitku za svoje izbavljenje...

Oni koji se oslone na Hrista ne treba da robuju bilo kojoj nasledenoj ili stečenoj navici ili sklonosti. Umesto da budu vezani ropskim lancima za svoju nižu prirodu, oni treba da vladaju svakim prohtevom ili strašću. Bog nas nije ostavio da se borimo protiv zla svojom ograničenom snagom. Bez obzira kakve bile naše nasledene ili stečene sklonosti prema zlu, mi možemo pobediti silom koju će nam On spremno dati. (MH 174-176)

Ni najsnažnije iskušenje ne može biti izgovor za greh. Koliko god veliki bio pritisak kojemu je duša izložena, prestup je vaše delo. Nijedna zemaljska ili paklena sila nema vlasti da ikoga natera da učini zlo. Sotona nas napada tamo gde smo slabi, ali mi ne moramo biti pobeđeni. Koliko god surov ili neočekivan bio napad, Bog nam je pripremio pomoć, i u Njegovoj snazi mi možemo pobediti. (PP 421)

18. jun 2011.

12. VLADANJE SOBOM

»Bolji je spor na gnev nego junak. I gospodar od svoga srca bolji je nego onaj koji uzme grad.« (Priče 16,32)

Najočigledniji dokaz hrišćanske plemenitosti je vladanje sobom. Onaj koji može da ostane miran usled oluje pogrda, zaista spada u red Božjih heroja. Vladati svojim duhom znači disciplinovati samoga sebe;

to znači odupreti se zlu; to znači uskladiti s velikim Božjim merilom pravednosti svaku svoju reč i svako svoje delo. Onaj koji je uspeo da disciplinuje svoj duh, uzdignuće se iznad svih omalovažavanja, ponižavanja i neprilika kojima je izložen u svakodnevnom životu, i one će prestati da navlače senku na njegov duh.

Božja je namera da dostojanstvena sila posvećenog razuma, kojim upravlja božanska blagodat, dobije prevlast u životu ljudskih bića. Onaj koji je savladao svoj duh ima tu silu na raspolaganju. (MYP 134)

Telo je najvažnija sredina u kojoj se um i duša osposobljavaju za izgradnju karaktera. Upravo zato neprijatelj duša pokušava da svojim usmerenim iskušenjima oslabi i unizi fizičke snage... Telo mora da se stavi pod vlast viših sila čovekovog bića. Volja mora da ovlada strastima, a ona sama mora da se pokori Bogu... Intelektualna snaga, fizička izdržljivost i dužina života zavise od nepromenljivih zakona. Poštujući te zakone, čovek može da savlada sebe, da pobedi svoje sklonosti, da nadvlada »poglavarstva i vlasti i upravitelje tame ovoga sveta« i da se suoči s »duhovima pakosti ispod neba« (Efescima 6,12)...

I današnji mladi mogu da dobiju duha kojim je Danilo bio nadahnut; oni mogu da crpe sa istog izvora snage, da imaju istu moć samosavlađivanja, da pokazuju istu blagodat u svom životu, čak i u isto tako nepovoljnim okolnostima. Iako su okruženi iskušenjima što ih navode na popuštanje grešnim sklonostima, posebno u našim velikim gradovima gde je svaki oblik čulnog zadovoljavanja lako dostupan i deluje primamljivo, ipak, uz pomoć božanske blagodati, njihova odluka da proslave Boga treba da ostane čvrsta. Strogom odlučnošću i budnom pažnjom mogu se odupreti svakom iskušenju koje napada dušu.« (PK 488-490)

25. jun 2011.

13. DISCIPLINA UMA

»Bogatstvo i slava od tebe je; i ti vladaš svim, i u tvojoj je ruci moć i sila, i u tvojoj je ruci uzvisiti i ukrepiti sve.« (1. Dnevnika 29,12)

Um je tako načinjen da mora biti u vlasti ili dobra ili zla. Ako se spusti na nizak nivo, obično je to otuda što mu je bilo dozvoljeno da

se bavi prizemnim temama... Čovek ima moć da podešava delatnosti uma i da njima upravlja, da usmerava tokove svojih misli. Međutim, sve to iziskuje veći napor od onoga koji možemo uložiti svojom snagom. Mi moramo svoj um osloniti na Boga ukoliko želimo da imamo prave misli i odgovarajuće teme za razmišljanje.

Nema mnogo onih koji shvataju da je naša dužnost da vladamo svojim mislima i maštom. Vrlo je teško naterati nedisciplinovani um da se bavi korisnim predmetima. Međutim, ukoliko misli nisu pravilno usmerene, religija ne može da cveta u duši. Um mora biti prezauzet svetim i večnim temama, jer će se inače sigurno baviti tričavim i površnim mislima. I intelektualne i moralne snage se moraju disciplinovati, a one će se ojačati i popraviti vežbanjem.

Da bismo pravilno shvatili ovaj predmet, moramo se podsetiti da su naša srca po svojoj prirodi zla i da mi sami po sebi nismo u stanju da krenemo u pravom smeru. Jedino kada se Božja blagodat sjedini s najozbiljnijim naporima s naše strane, mi možemo postići pobjedu...

Intelekt, isto kao i srce, mora se posvetiti Božjoj službi. Bog ima pravo na sve što je u nama...

Traženje zadovoljstava, lakoumnost i mentalna i moralna razuzdanost preplavljuju svet svojim uticajem koji slabi moral. Svaki hrišćanin treba da se trudi da suzbije plimu zla, da izbavi naše mlade od uticaja koji će ih povesti u propast. Neka nam Bog pomogne da prokrčimo svoj put nasuprot opštoj struji! (R&H, 4. januar 1881)

Bez sile Božje blagodat i Njegovog Duha mi ne možemo dostići visoka merila koja je On stavio pred nas. Postoji božanska izvrsnost karaktera koju bi trebalo da postignemo i ako budemo nastojali da ispunimo merila Neba, božanske pobude će nas podsticati da idemo dalje, um će postati uravnotežen, a nemira duše će nestati kada budemo stekli mir u Hristu. (KH 85)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve

Beograd, Radoslava Grujića 4

Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru

Odgovara: Igor Bosnić

Umnoženo u kancelariji izdavača - 2011.

Za internu upotrebu